

Sygn. akt: III AUa 794/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Ewa Chądzyńska

SSA Jacek Zajączkowski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. w Łodzi

sprawy **A. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wypłatę emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt: IX U 1221/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 794/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu wstrzymał wypłatę emerytury A. G. od dnia 1 października 2011 r. z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u pracodawcy, u którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W odwołaniu A. G. wniosła o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji podnosząc, iż została ona wydana z naruszeniem zasady demokratycznego państwa prawa i zasady niedziałania prawa wstecz.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z 28 kwietnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał A. G. od dnia 1 kwietnia 2008 r., to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek, prawo do emerytury w wieku wcześniejszym na podstawie art. 29 i 46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuację zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2009 r. Zakład ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury poczynawszy od 1 marca 2009 r. Od dnia 1 września 1985 r. A. G. kontynuuje zatrudnienie na rzecz (...).

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Zauważył, że zgodnie z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dniem 1 stycznia 2011 r., prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Znowelizowany art. 103a, w myśl art. 28 ustawy nowelizującej ma zastosowanie do emerytur przyznanych przed dniem wejścia jej w życie, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest prawidłowa i odpowiada obowiązującemu prawu albowiem ubezpieczona pozostaje w zatrudnieniu kontynuowanym bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Nie można mówić w sprawie o naruszeniu praw nabytych wnioskodawczyni. Przepis art. 103a ustawy emerytalnej nie dotyczy zasad nabywania prawa do świadczeń. Nie narusza on zatem praw nabytych, jak to podnosi odwołująca. Odnosi się on do reguł wypłaty emerytury, a więc bieżącego okresu. Wnioskodawczyni nie została pozbawiona prawa do emerytury, które to świadczenie zostało jedynie zawieszona na czas kontynuowania stosunku pracy. Sąd zwrócił uwagę również, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku SK 45/04 ocenił konstytucyjność wspomnianego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2000 roku do dnia 7 stycznia 2009 roku, tożsamym z aktualnym brzmieniem przepisu i uznał, że narusza on zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, w tym zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniej *vacatio legis*.

Sąd nie uwzględnił również wniosku ubezpieczonej o przedstawienie Sądowi Najwyższemu pytania prawnego albowiem przedstawienie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości należy wyłącznie do sądu rozpoznającego apelację.

W apelacji od powyższego wyroku odwołująca ponownie wskazała na niekonstytucyjność zawieszenia wypłaty emerytury z powodu nierozwiązania stosunku pracy. Wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie w sprawie na naruszających Konstytucję przepisach przewidujących możliwość zawieszenia wypłaty świadczenia w sytuacji nie rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny podziela jednak ocenę przedmiotowych norm prawnych.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku, o sygn. akt: K 2/12, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 cytowanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010 r., Nr 257, poz. 1726), w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej

Polskiej. Jednakże powyższe rozstrzygnięcie nie znajduje zastosowania do skarżącej, bowiem prawo do emerytury nabyła ona w dniu 28 kwietnia 2008 r., a więc w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym A. G. nabyła prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, dlatego też emerytura skarżącej została zawieszona, a jej wypłatę podjęto dopiero w marcu 2009 roku, w związku z uchyleniem przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Odnośnie zaś kwestii zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku, na podstawie którego zawieszono wnioskodawczyni prawo do emerytury w 2008 roku, jak słusznie zauważył już Sąd Okręgowy, wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku. Uznał on wówczas, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady nie działania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Wobec przedstawionej istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową. W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury.

Konkludując, skarżąca nie może wskazywać na zasadę ochrony praw nabytych i nie działania prawa wstecz, gdyż nabyła prawo do emerytury w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść 5rt. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, uniemożliwiającym pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Trybunał Konstytucyjny przesądził zaś zgodność powyższego przepisu z Konstytucją RP, a zatem powoływanie się przez skarżącą na naruszenie w jej przypadku gwarantowanych praw konstytucyjnych musi być bezskuteczne. A jak już wyżej zaznaczono, nie może jej dotyczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny na podstawie 5rt. 385 k.p.c. oddalił apelację A. G. jako bezzasadną.